

DE

NAR

maandelijks

op 6000 ex.

ANARCHISTISCH AXIEBLAD

GRATIS
DANKZIJ DONATIES
REK. 068 2050689 39
STEUN DE NAR!
ZIE PG. 8

JOUW BUURT AAN DE BEURT...?

Hou je klaar voor het nieuwe jaar!

NUMMER 192
januari 2005

p. 1 Antwerpen in Oorlog
Huis-aan-huis controles in 2005

p. 5 Fotoreportage
Brugse Poort

p. 6 De Weigering
Pascal Marchand - repressie en verzet

En verder:

p.2: Is links dood? - **p.3:** Een kamp is en blijft een kamp; Vrijplaatsen en Zelfbeheer - **p.4:** Verslag Antifa demo Gent 03/12/2004

Rubrieken:

kNarrig; Anarchist Black Cross; aNargenda...

OPGELET:

NIEUW ADRES!

p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

Antwerpen is in oorlog!

Stadsbestuur kondigt actieplan voor huis-aan-huiscontroles aan.

Het Antwerpse stadsbestuur verklaarde de armen, de mensen met een niet-blanke huidskleur en de mensen zonder papieren enkele weken geleden de oorlog. Ze zorgen voor overlast en maken de buurten onveilig en onleefbaar. Om die problematiek aan te pakken, ontwierp het stadsbestuur in samenspraak met de politie het Stadsplan Veilig. De meerderheid keurde het Stadsplan Veilig goed, terwijl de fascistische Vlaams Belang zeurden dat het nog niet ver genoeg ging. Daarin kondigen ze een campagne aan met 'krachtige acties'. Camera's, in kaart brengen van mensen die overlast veroorzaken, huis-aan-huisbezoeken, deportaties, terugkeerbeleid voor Balkankinderen, razia's,... Kortom, het hele repressieve arsenaal zal worden ingezet.

De politie heeft 10 hotspotbuurten aangekruisd als foute wijken, waar de leefbaarheid ontoelaatbaar belast wordt. Daarnaast zijn er ook 5 hotspotstraten gebrandmerkt als de ergste plekken van Antwerpen. Het Stadsplan Veilig stelt als eerste uitgangspunt het in-kaart-brengen en controleren van risicogroepen. Daarvoor zullen ze beroep doen op buurtverklippers, die terugvallen op 'een netwerk van toezichtspartners en buurtactoren van allerlei slag'. Concreet willen ze dat welzijnswerkers, burens, woongroepen, buurtcomités, kerken,... de mensen uit hun buurt verraden aan de politie.

Door middel van deze buurtregie willen ze te weten komen wat er zich eigenlijk afspeelt in de wijken. Want vanuit hun villa's, luxe-apartemen en torenhoog stadhuis begrijpen ze niet wat er aan de hand is. Maar ze willen weten wie er sluikstort, niet waarom iemand sluikstort. Ze willen weten wie hier zonder papieren verblijft, niet waarom. Ze willen weten wie er zwartwerkt, niet waarom. Daarvoor gaan ze systematisch databanken aanleggen.

Alle organisaties, van RISO en VESPA over de Afrikaanse kerken tot aan de welzijnsorganisaties zoals CAW Metropool, zullen bij die informatiewinning betrokken worden. In Antwerpen-Noord en Borgerhout (waar de 5 hotspotstraten zijn(1)) concentreren de problemen zich volgens het Stadsplan in die mate, dat ze daar huis na huis door de straat zullen trekken. Alle betrokken diensten zullen deelnemen: politie, inspectiediensten, welzijn, werkgelegenheid, burgerlijk stand, bijstand, huisvesting,... Ze willen te weten komen wat er achter de gevels gebeurt, en wie er achter die gevels woont. Ze zullen komen vragen wie er woont, in welke omstandigheden, met welke nationaliteit en welk ver-

blijfsstatuut, met welke taalvaardigheid en met welk statuut op vlak van inkomen, werk en welzijn. Het gaat hier dus over een integrale controle waarbij ze elk deeltje van ons leven in hun databanken willen opnemen. En informatie betekent beheersing, controle en repressie.

Daarnaast kondigt het Stadsplan een specifieke aanpak aan van zes doelgroepen: allochtone jongeren die stelen, jongeren die rondhangen op straat, 'Balkankinderen die bedelen of bloemen verkopen', kansarme en illegale gezinnen, drugsverslaafden en tenslotte ook de sluikstorters. Voor jongeren die stelen en drugsverslaafden worden de klassieke recepten van brute repressie verder aangescherpd: tuchtsancties, jeugdrechtsbanken en gevangenis. Voor de Balkankinderen pleit de politie voor een terugkeerbeleid: deportatie naar hun land van afkomst, ook al zijn ze tussen de 6 en de 14 jaar. Volgens de politie veroorzaken ze veel overlast door te bedelen, bloemen te verkopen, te stelen of zich te prostitueren. De sluikstorters, die in het Stadsplan 'vuilhutters' worden genoemd, zijn volgens de politie meestal illegalen en asielzoekers. Wie sluikstort zonder papieren, moet uitgewezen en gedeporteerd worden, aldus de politie.

Tenslotte zal de politie zorgen voor cameratoezicht in de hotspotbuurten om asociaal gedrag te beteugelen. Rondhangende jongeren verstoren het straatbeeld en zullen daarom administratieve boetes en alternatieve straffen kunnen opgelegd krijgen van gemeentewerkers. Onlangs werd dit in Antwerpen-Dam eens uitgetest door 'lastige allochtonen' als straf voor hun allochtoon-zijn het sluikstort te laten opkuisen. Ontmoetingsplaatsen zoals de vzw's zullen onderworpen worden aan strenge reglementeringen, waardoor het stadsbestuur hoopt vele vzw's te [p.2](#)

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR: financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

Hallo, ik ben een schrijversterscol-
lectief, maar sta reeds langer met
beide voeten middenin het strijdge-
woel. Mijn naam is De Nar en mijn
motto is “geen god, geen heerser”. Ik
laat mij, qua stijl en vorm, niet inper-
ken door de grenzen van de burgerlijke
media. Nog minder moet ik weten van
de vele grenzen die de architecten van
‘onze’ kapitalistische, patriarchale sa-
menleving uitzetten om ons binnen de
lijntjes te laten lopen. Nationalisten,
seksisten en dierenbeulen zullen in mij,
alleen een vijand kunnen vinden. Weg
ook met de grenzen van het fatsoen, als
het gaat om Pims blazoen!

Ach, noem mij maar gerust een anti-
kapitalist of een antifascist. Zelf noem
ik me liefst een anarchist. Voor grond
en vrijheid wil ik strijden, mij van het
dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is
dan ook mijn drang om tot duidelijke
analyses te komen. De vaagheid heerst
alom, het denken staat krom. een duide-
lijke taal ten dienste van een duidelijke
strijd! Samen strijden, samen dromen,
samern klappen krijgen. Samen schrij-
ven, tot we ze samen van hun sokkel
verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan
ook niet meer dan een megafoon voor
de kreten van de slachtoffersters van de
postideologische ratatouille die ons da-
gelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige
basis op zoek naar de betekenis van in-
dividuele en collectieve vrijheid, eco-
nomische en politieke gelijkheid, en
internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht
meer dan welkom is, lijkt me vanzelf-
sprekend. Dit alles in blijheid, tot het
me teveel wordt. Neen, elke arrogante
zak geef ik een koekje van eigen deeg
en de doorwinterde stalinist en fascist
geef ik met één pennentrek de doods-
steek. Maar wees gerust, tegenover het
wapengeknetter van de heersers ‘onzer’
wereld neemt mijn geschreven geweld
vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloof-
waardigheid gunt, een eeuw van socia-
listisch verraad en stalinistische perva-
siteiten laten duidelijk diepe wonden
na. Maar ik weiger te kiezen tussen het
zelfvoldane nihilisme, de apathie en
het zogenaamde reformisme. Groen,
geel of rood, het kapitaal omhelst ze al-
lemaal! Laat u dus toch maar eens gaan
en neem me vast, lees me, verorber me;
en ge zult zien: nog nooit heeft een on-
afhankelijke gazet zoveel verzet!

Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.

<p.1 kunnen sluiten. Het Stadsplan Veilig zegt
ook werk te zullen maken van de verspreiding
van de (drug)hulpverlening. Opvangcentrum
en ‘bron van overlast’ Free Clinic zal moeten
verhuizen, aldus Veiligheidsschepen Grootjans.
Ook de daklozenshelter de Biekorf zorgt vol-
gens het plan voor te veel overlast.

Wat betekenen al deze plannen nu in de praktijk?
We kunnen de gevolgen van de verrechtsing al
een tijdje ervaren. De laatste maand echter gaat
de politie en de walgelijke Dienst Vreemdelin-
genZaken wel heel ver: zo zijn er nu op de bus-
sen en trams ticketcontroles waar -twee vliegen
in een politieklop- ook naar de verblijfsvergün-
ningen wordt gevraagd door mensen van DVZ
die de ticketcontroleurs vergezellen. DVZ ope-
reert in Antwerpen nu ook onder het mom van
alcoholcontroles. De resultaten ervan zijn meer
deportaties en meer repressie...

Het Stadsplan Veilig gaat nog verder in die
richting. Eerst en vooral zal de politie proberen
zoveel mogelijk informatie in te winnen en ge-
gevens van mensen op te vragen. Dit gebeurde
ondertussen al bij verschillende Afrikaanse ker-
ken in Antwerpen-Noord. Vanaf januari 2005
zullen de huis-aan-huiscontroles plaatsvinden.
Als eerste hotspot op het repressief verlang-
lijstje staat de Van Kerkhovenstraat. Zowel bur-
gemeester Janssens, hoofdcommissaris Muyters
als veiligheidschepen Grootjans stelden heel
duidelijk dat als de controles zullen en mensen
geen legaal verblijfsstatuut kunnen voorleggen,
ze pech hebben gehad. Dan zal de gehate Dienst
VreemdelingenZaken gecontacteerd worden en
eventueel een deportatieprogramma op poten
worden gezet. Collectieve deportaties gebeuren
altijd volgens regio (bv. de Maghrebregio, de
Balkanregio,...). De politie zal dus, naargelang
het aantal plaatsen in de gesloten centra, men-
sen per regio arresteren en oppakken.

Maar wij hoeven onze deuren echter niet open
te zetten voor de repressiediensten van de staat.
Juridisch gezien mogen zij alleen maar bin-
nenkomen als een meerderjarige daarvoor de
toestemming geeft of er een huiszoekingsbevel
is. De boodschap is dus: hou je deur gesloten,
praat niet met de politie en geef alleen maar
verkeerde informatie. De kans dat ze een huis-
zoekingsbevel kunnen krijgen, is klein. Als een
hele hotspotbuurt weigert mee te werken aan de
controles, zullen ze geen razzia’s kunnen uit-
voeren. We kunnen hun repressieve plannetjes
dwarsbomen, als we maar solidair zijn. Want
geen mens is illegaal, niemand is ‘overlast’
omdat hij/zij van een uitkering leeft of arm is,
niemand is schuldig omdat hij/zij de vuilzakken
niet kan betalen! We willen geen deportaties
van mensen zonder papieren, wij willen geen
vervolgingen van armen!

De politie neemt zich met het Stadsplan Veilig
voor om voor heel veel gezinnen en mensen
een gigantische onveiligheid te creëren. Wij
willen ons niet laten viseren, en zullen de strijd
aangaan. Laten we met elkaar in contact komen
en elkaar informeren. Als we de politie willen
tegenhouden, zullen we elkaar moeten helpen
en ondersteunen. De Anarchistische Bond plant
alvast een campagne om de strijd aan te gaan.
Het uur van de revolutie in de fascistische stad
Antwerpen is gekomen. Meer dan ooit: geen
razzia’s in onze stad, geen flikken in onze wij-
ken!

-- Verzetje

Aarzel niet om de Antwerpse kern van de Anarchisti-
sche Bond te contacteren voor informatie, info-avonden,
steun,... Ook alle hulp om de campagne te doen sla-
gen is welkom. Kom langs in het Anarchistisch Buurt-
huis ‘t Kievitje, bel naar 0485/168 362 of mail naar
aba@zelfbeheer.be.

(1) De 5 hotspotstraten zijn: Provinciestraat, Van Kerk-
hovenstraat, Lange Beeldekensstraat/Offerandestraat,
Dambruggestraat, Gemeentestraat/Turnhoutsebaan/
Carnotstraat.

Links is dood!?

***Dat extreem-rechts finaal aan het
doorbreken is, dat wisten we al een
tijdje. Dat de parlementair-democra-
tische partijen een crisis doormaken
is ook overal geweten. Hun ruk naar
rechts doet hen steeds meer lijken op
het ‘zakelijk rechts’ dat ook de parle-
mentair-democratische partijen in de
jaren ’30 typeerde: het fascistische
program in een democratische jasje.***

De nieuwste stap in deze evolutie is het
geplande veiligheidsbeleid voor 2005 in
Antwerpen. Het ondertussen klassieke ‘door-
breken van de (linkse) taboe’s’ kunnen ze
het best in Antwerpen: ‘integratieproblemen’
worden moeiteloos gelijkgeschakeld met vei-
ligheidsproblemen; de ervaren onveiligheid
wordt letterlijk beschreven als “de toleran-
tiegraad ten aanzien van de geconcentreerde
aanwezigheid van ‘buitenstaanders’ (vreem-
delingen) of sociaal kwetsbaren (bedelaars,
daklozen)”. Men rouwt om het feit dat overlast zo moei-
lijk te bestraffen is, maar gelukkig komt er
een nieuw politiereglement dat het bestraffen
van “anti-sociaal gedrag” mogelijk zal ma-
ken. Gedaan met al die ambetante wettelijke
kaders, nu kunnen we eindelijk mensen straf-
fen omdat ze niet conform zijn aan het blanke
middenklasse ideaal! De woordenschat van
het nieuwe veiligheidsplan omvat oa “ver-
slaafde veelplegers”, “vuilhufters”, “cultuur-
eigen misbruik”, enz.

Het beste voorbeeld is waarschijnlijk nog de
tegenwoordig algemeen gebruikte associ-
atie met vegen en kuisen (in Stadsplan Vei-
lig wordt er zonder oogknippen gesproken

over veegacties). Het Vlaams Blok gebruikte
in 1994 een afbeelding van een bezem met
de slogan “Grote kuis!” als propaganda. Toen
werd daar nog veel ophef over gemaakt, men
zou voor minder: sociaal-economisch achter-
gestelde mensen vergelijken (en uiteindelijk
ook behandelen) als een stuk vuil heeft toch
iets vies. Als bij toeval werd net het zelfde
symbool en slogan (Grote kuisch!) gebruikt
door het de fascistische partij Rex in de jaren
’30...

Vandaag hoor ik mensen waarvan ik dacht
dat ze enigszins links waren roepen dat ‘t
Coninks pleintje (*) nu eindelijk maar eens
opgekuist moet worden, anderen zeggen dat
het allemaal nog zo erg niet zal zijn met het
Stadsplan Veilig, nog anderen vinden dat “die
sluikstorters voor hun part best eens mogen
worden aangepakt”.

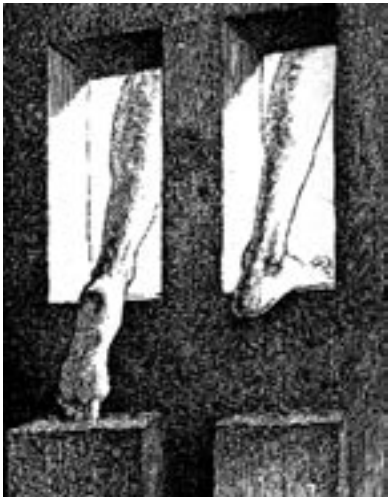
Met de media-revolutie van extreem-rechts
die het doorbreken van het cordon sanitaire
was hebben de partijpolitiekers de marsrich-
ting unaniem op rechts gezet en ondertussen
loopt blijkbaar iedereen in het gelid. Men zou
bijna tot de conclusie komen dat links dood
is, ware het niet dat u en ik er nog zijn. Wij
zijn jongeren en ouderen, wij zijn vrouwen
en mannen, wij zijn van alle denkbare huids-
kleuren. Wij worden bedreigd door hun ‘vei-
ligheid’ en zijn een bedreiging voor hun privi-
leges. Wij zullen ook nu in deze bruine tijden
het verzet niet staken. A las barricadas!

-- Roos & Zwart

* Een plein in Antwerpen dat de ontmoetingsplaats
is voor de Afrikaanse gemeenschappen en waar een
sterke drugsproblematiek bestaat.

Een kamp is en blijft een kamp

De ‘tijdelijke verblijfs- en bijstandscentra’ voor afgewezen immigranten bestempelen als kamp (Lager) is geen holle retoriek, zoals wel eens gedacht wordt. De benaming berust op een strenge definitie.

Vooraleer de nationaal-socialistische kampen methodische uitroeiingcentra werden, leefden er in de concentratiekampen mensen die de politie als staatsgevaarlijk beschouwde, ook al hadden ze niets strafbaars gedaan. Dergelijke preventieve maatregel (Schutzhaft) bestond erin bepaalde individuen alle burgerlijke en politieke rechten te ontnemen. Of het nu om vluchtelingen, joden, zigeuners, homoseksuelen of politieke dissidenten ging, vroeg of laat kwam hun lot in handen van de politie te liggen. Bijgevolg waren de kampen niet te vergelijken met gevangenis, waarin men terecht kwam na een veroordeling voor een delict. Ze vormden dan ook

geen uitbreiding op het strafrecht. Het ging om kampen waarin de regel haar eigen uitzondering vastlegde; waarin de wettelijkheid wettelijk opgeschort werd. De definitie van een kamp is dus niet afhankelijk van het aantal geïnterneerden (tussen 1935 en 1937, voor de deportatie van de joden, waren er slechts 7500 geïnterneerden in Duitsland), noch van het aantal geïnterneerden dat vermoord wordt. De definitie van een kamp berust op de politieke en juridische aard van de instelling.

Vandaag worden immigranten nog steeds in centra opgesloten zonder voorafgaandelijk delict en zonder enige strafprocedure. Hun internering is een eenvoudige politie maatregel op verantwoordelijkheid van de prefect. Onder het Vichy-regime van 1940 ging het net zo. Ook daar en toen kon de prefect individuen preventief opsluiten op basis van het gevaar dat ze vormden voor “de nationale defensie of de publieke veiligheid” of omdat ze behoorden tot “het teveel aan vreemdelingen in verhouding tot de nationale economie”. De vergelijking kan eveneens doorgetrokken worden naar de administratieve aanhoudingen in het Algerije onder de Franse dominantie, of naar het Zuid-Afrikaanse apartheidsregime en zelfs naar de getto’s die de Israelische staat opricht voor de palestijnen en de Guantanamo’s allerhande.

Niet toevallig beroepen de democraten, geconfronteerd met de schandelijke omstandigheden in de gesloten centra, zich niet op de toepassing van een of andere wet, maar op de mensenrechten. De mensenrechten zijn het laatste masker dat opgehouden wordt ten aanzien van vrouwen en mannen die niets rest dan hun ‘mens’ zijn.

Indien men er niet in slaagt ze te integreren als burgers, doet men alsof men ze alsnog wil integreren als mens. Onder de abstracte gelijkheid van principes, tieren de werkelijke ongelijkheden welig.

Vanuit dat perspectief heeft de ‘wet Bossi-Fini’ geen wezenlijke verandering gebracht, maar enkel een reeds bestaande situatie verergert. De wet Bossi-Fini formuleert de toekenning van een verblijfsvergunning zolang de duur van een arbeidscontract loopt (slechts als goedkope werkracht heeft de immigrant bestaansrecht). Daarnaast verdubbelde de wet de toegelaten verblijfsduur in een kamp (van 30 tot 60 dagen) en maakte ze van de clandestiniteit een delict, waar dit vroeger enkel een zelden bestrafte administratieve overtreding was.

De nieuwe deportatiekampen worden verspreid over verschillende regio’s om de uitwijzingsmachine vlotter te laten verlopen. Maar de regering en de lokale administraties zijn niet de enige verantwoordelijken. Dergelijke verwerpelijke machine heeft een hele resem aan publieke en private structuren nodig om te kunnen functioneren: van het Rode Kruis dat de kampen beheert tot de bedrijven die de kampen diensten leveren, van de luchtvaartmaatschappijen die de deportaties uitvoeren tot de luchthavens die de transitzone beheren en over de hele reute-meteut aan zagezegd caritatieve instellingen die gewillig samenwerken met de politie. In de historische zin van het woord gaat het hier om collaborateurs die zich verrijken met razzia’s, gevangenschap, deportaties en wat nog meer uit naam van humanitaire principes. Vandaag bombardeert men, richt men vluchtelingenkampen

op en zaait men wanhoop en dood...uit naam van de Mensheid. Honderden niet-gouvernementele organisaties oogsten de gevolgen van de onmenselijkheid en zwijgen bijgevolg wij-selijk over de werkelijke oorzaken ervan. Honderden NGO’s flankeren de militairen en ordediensten. Het humanitaire marktsegment heeft een enorm groot groeipotentieel. Niet voor niets bekleden alle NGO’s tezamen nu reeds de zevende plaats op de rangorde van economische wereldmachten. Deze jakhalzen bevolken de zogenaamde grijze zone waarover Primo Levi sprak, wanneer hij verwees naar de geïnterneerden en Duitsers die actief collaboreerden met de nazi’s.

Al deze verantwoordelijken zijn zichtbaar en kwetsbaar. Van acties tegen gesloten centra (zoals die onder andere plaatsvonden in België, waar een manifestatie bij een gesloten centrum resulteerde in de bevrijding van enkele sans-papiers) tot acties die zich richten op de transitzone (zoals de acties in Frankrijk tegen de hotelketen Ibis, die kamers aanbood aan de politie) of acties die deportatievluchten proberen te verhinderen (zoals in Frankfurt, waar enkele jaren terug glasvezelkabels werden gesaboteerd en zowat alle computers van de luchthaven meerdere dagen buiten werking waren); de problematiek van de uitwijzingen leent zich tot oneindig veel actievormen. Het viseren van de ‘centra voor tijdelijke opvang’ is slechts een eerste stap.

-- S.L.

Vertaald naar: di guerra, bulletin, nr. 1, januari 2004.
CP 1244 – 10100 Torino – Italië, tempidiguerra@libero.it, <http://digilander.libero.it/tempidiguerra>

Vrijplaatsen, zelfbeheer en strijd

Moet het nog gezegd? Moeten we er nog op gewezen worden dat de klemmen van de repressie zich in ijtempo sluiten? Het kapitaal herstructureert zich en gebruikt alle mogelijke middelen (de spectaculaire illusie van een -al dan niet- feitelijke terroristische dreiging) om het chaotische karakter van deze hervorming te maskeren.

In dat opzicht is het internationale anarchisme linderdaad een meer acute bedreiging voor de sociale vrede dan de grootschalige, gecentraliseerde operaties van enkele moslimfanatici. De aanslagen op de WTC-torens passen probleemloos naast het bommentapijt op Bagdad; de onzichtbare activiteit van groepen die zich richten tegen de productiemolen van staat en kapitaal is veel minder makkelijk recupereerbaar. De repressie is geen tijdelijke maagoprisping, ze is ons deel, simpelweg omdat we onze dromen en verlangens niet wensen op te bergen tot slapens-tijd. Hoe dan om te gaan met het ontwrichtende besef dat de gummiknuppel en de handboeien vroeg dan wel laat ons deel kunnen worden?

Zelfbeheer

Hoewel men ons altijd aangemaand heeft te leren uit het verleden, leven we vandaag. Gisteren nog droeg de vijand swastika’s, werden de onderdrukten door de fabrieksbel tot de orde van de dag geroepen en waren de vakbonden (meer of minder) strijdbare organisaties. Vandaag al heeft het fascisme zich omgekleed, passen we zelf ons werkschema aan en is onze patroon een collega geworden. Gisteren nog was de staat duidelijk onderscheiden van de burgerlijke samenleving, spraken de politici de arrogante taal van de macht en weken ze angstig terug voor elke participatie (model Dehaene). Vandaag al

zijn onze hoofden en straten doordrenkt van de staat, viert het rationeel-democratische discours hoogtij en worden we om de haverklap opgeroepen tot schijnparticipatie (via de nieuwe technologieën: e-government). Gisteren nog streden we zij aan zij met arbeidersters en bonden voor zelfbeheer; organiseerden we massale betogingen en stakingen; bereidden we ons voor op dé frontale confrontatie, die ons meteen een excuus gaf om onze strijd in het hier-en-nu in te binden en uit te stellen. Vandaag doen we nog steeds hetzelfde... De geschiedenis herhaalt zich? Ongetwijfeld, maar nooit letterlijk.

Het kapitalisme concentreert zich niet langer in de fabrieken; het is, via haar koopwaren, binnengedrongen in onze relaties, liefdes en persoonlijkheden. Het kapitalisme is flou geworden. Het is een waas geworden dat zich over de werkelijkheid uitstrekt en ons in een spectaculaire roes achterlaat. De klassieke idee van de revolutionaire overname van de productiemiddelen is in deze context ronduit achterhaald, temeer daar ook op de werkvloer zelf geflirt wordt met de idee van gedeeld beheer, co-aandeelhouderschap en inspraak. Wat kunnen we, gegeven deze situatie, nog aanvangen met de idee van zelfbeheer?

Grof gesteld: de idee is enkel aanvaardbaar als strijdvorm. Het ‘eilandje’ van zelfbeheer dat zich neerlegt bij de kapitalistische zee die het omgeeft, doet niet meer dan de miserie van haar ‘werknemers’ in zelfbeheer nemen. Anderzijds zou de voortzetting van de bestaande productiewijze, zelfs al wordt ze in zelfbeheer genomen, een hindernis vormen voor de volledige realisatie van de revolutie. Met andere woorden: zelfbeheer draagt vóór de breuk met deze samenleving het gevaar van recuperatie met zich mee en is na deze breuk ronduit contrarevolutionair.

Vrijplaatsen

Een gelijkaardige kritiek is toepasbaar op de beweging die strijdt voor autonome zones en sociale centra. In kraakpanden kunnen we niet al voorproeven hoe de maatschappelijke bevrijding zal smaken. Ruimtes die bevochten en (tijdelijk) veroverd werden op het kapitaal ontsnappen niet aan de kapitalistische disciplinerende van tijd en ruimte in het algemeen. De autonome zone, waarin de vrijheid en de gezelligheid direct consumeerbaar zijn, is een illusie. Een illusie die bovendien met open armen ontvangen zal worden door de managers van ons bestaan. Bedenk eens welk een droomscenario de kanalisering van het sociale verzet in geïsoleerde sociale centra voor de beleidsmakers zou betekenen... “Geef ze hun ruimte voor optredentjes, volkskeukens en revolutionaire praatbarakken en we zijn meteen van die lastpakken verlost!” De aanwezigheid zelf van dergelijke eilandjes zou als klinkend bewijs kunnen gelden voor hun schijnbare tolerantie. “Bezoek na de winkelcentra zeker ook het plaatselijke autonome centrum, werkelijk romantisch!” Willen we daarmee gezegd hebben dat al deze initiatieven klaar zijn voor de vuilbak? Allerminst. Onze strijd heeft ankerpunten nodig. We hebben nood aan plaatsen waar onze praktische ervaring en theoretische kennis meegedeeld en uitgediept kan worden. We hebben ontmoetingsplaatsen nodig. Tegelijkertijd moeten we echter durven toegeven dat deze plaatsen maar zijn wat ze zijn. Ze voeren ons niet binnen in een revolutionaire realiteit. Ze vormen niet voorbeeldige eilandjes van menselijke voortreffelijkheid. Ze staan niet los van de

werkelijkheid die hen omgeeft en transformeren die werkelijkheid ook niet of nauwelijks. Wat sociale centra en vrijplaatsen een revolutionair karakter verleent, is de strijd die erin ontwikkeld wordt. Deze strijd beperkt zich op geen enkele manier tot het functioneren van de ‘vrije ruimte’ zelf, maar grijpt in op de werkelijkheid die haar omgeeft. De strijd is met andere woorden niet gericht op het voortbestaan van het middel (de vrijplaats), maar op de revolutionaire dimensie die van daaruit ontplooid kan worden (het doel). Wat onderscheidt onze volkskeukens van charitatieve restaurants? Wat maakt onze weggeefwinkels anders dan een sterk afgeprijsde kringloopwinkel? Wat maakt onze sociale centra zo verschillend van het wijkcentrum om de hoek?... Wat anders dan de strijd die eraan ten gronde ligt? Enkel de strijd zorgt ervoor dat we op gespannen voet blijven leven met het koopwarenspektakel en zij die het beheren.

-- Fri!

KNarrig

MOORDPOGING - Twee mensen uit Tsjechië die in november uit hun huis werden gezet door de nationaal-socialistische ‘strijd tegen de huisjesmelkers’ konden hun heil vinden in een caravan die ze aan de Antwerpse dokken plaatsten. Een groepje skinheads dat blijkbaar ontsnapte aan de sterke controle van de stropdasfascisten van het Vlaams Behang probeerde de caravan te vergeefs in het water te duwen. Ondertussen hebben deze mensen een veilig onderkomen gevonden.

BEHANG KIEZEN - Voor het eerst sinds de oprichting van de partij in 1977 heeft het VB voorzittersverkiezingen gehouden. ‘Voorzitter voor het leven’ Karel Dillen duidde in 1996 Frank Vanhecke aan als opvolger. Vanhecke was bij de voorzittersverkiezingen van het VB de enige kandidaat en haalde 94% van de stemmen. Enkel de (zéér kleine) groep kaderleden van de partij mocht stemmen. Het heeft allemaal veel weg van stalinistische methodes (je weet wel, die andere autoritaire socialisten).

PLEINVREES - “Werkgevers hebben nog altijd wat pleinvrees om allochtonen in dienst te nemen” zei Vlaamsch Minister-President Yves Leterme in Villa Política. Pleinvrees??? Noemt men racistische discriminatie tegenwoordig zo? Als dat manneke in die lijn doorgaat, noemt ie racistische moord binnenkort ‘het stopzetten van de relatie’ en marteling ‘kietelen’. Driewerf hoera voor de negationisten van de CD&V.

ZONDER TICKET - 16 leden van het Brussels Collectif Sans Ticket verschijnen voor de correctionele rechtbank van Brussel na een klacht van de MIVB. De beschuldigingen zijn bendevorming, verdelen van pamfletten zonder verantwoordelijke uitgever en zwartrijden. Enkele jaren terug voerde het CST een campagne voor gratis openbaar vervoer met sociale ongehoorzaamheid zoals zwartrijden en verklappen waar de controleurs waren (en waar dus niet). De advocaat van de MIVB noemt hun acties “een zware bedreiging voor de capaciteit en rentabiliteit van de MIVB” en omschrijft hen als een militaristische commando-organisatie... omwille van hun witte pakjes. Uitspraak op 13 januari. Het CST is één van de vele collectieven van het Collectif Sans Nom. Opgericht eind vorige eeuw, werden nogal wat betrokken activisten reeds enige tijd vervolgd. Meer info: <http://collectifs.net/cst>

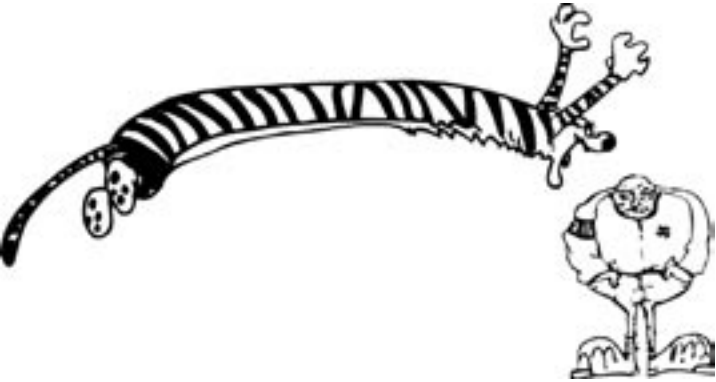
PISSIG - De Belgische Ikea-filealen hebben te kampen met een prangend probleem: het cliënteel blijkt systematisch de toiletten in de toonruimtes te benutten. De multinational laat weten de strijd tegen wildplassers op te voeren door haar toiletten af te sluiten met een doorzichtige glasvezelplaat.

GENT - De treinstoppers die in februari 2003 een Amerikaans legertransport verhinderden kregen elk 1 maand voorwaardelijk. Twee kregen drie maanden voorwaardelijk omwille van weerspannigheid bij arrestatie. Ook kregen ze boetes opgelegd. De rechter oordeelde dat de actie niet radicaal genoeg was om als politiek misdrijf bestempeld te worden. Volgende keer anders en beter!

BRUIN ANTWERPEN - De Vlaams-nationale Debatclub organiseerde op 1 december in zaal ‘t Elzneveld een debat met gerenommeerde fascisten uit heel Europa. [>p.5](#)

Antifascistische buurtrecreatie aan de Overpoort

NSV demo 03/12/04

Nadat we vernamen dat de Gentse Antifa mobiliseerde tegen een fascistische demonstratie besloten we om af te zakken naar onze geliefde Arteveldestad om hen een handje te helpen bij het bezweren van het racistisch gevaar. Die avond namen we verlof, reden meer dan een uur (waarvan drie kwartier op de hopeloos verstropte Gentse ring) en repten ons uiteindelijk te voet tot op de afspraakplaats van de antifascistes. Onderweg passeerden we aan het begin van de Overpoort de nazi's die met maximaal 150 personen waren verzameld tussen enkele Vlaamse en Dietse vlaggen. Wonder boven wonder waren we nagevoel perfect op tijd maar nergens viel er een spoor te bekennen van onze geliefde volksvijandige kamerades.

We besloten dan maar hen te gaan zoeken en botsten daarbij op enkele vriendinnen die ook op zoek waren naar de antifa's. Na enkele sprintjes en een infiltratie over een politiebarriade stootten we echter weer op de NSV demonstratie die ondertussen in volle gang was. Achter een breed spandoek met dezelfde tekst scandeerden een honderdtal rechtse studenten, boneheads en ‘casuals’ de slogan ‘Geen Turkije in ons Europa’. De escorte bestond slechts uit enkele platte petten en BOB ers maar toch leek het ons niet opportuun om met ons zessen een aanval uit te voeren aangezien er in de verste verten geen spoor te bekennen was van bondgenotes. Na nog eens bijna een uur snelwandelen door de Gentse binnenstad besloten we onze vruchteloze zoektocht te staken en terug te keren naar de Overpoortstraat. Daar konden we onze dorstige kelen spoelen terwijl waarschijnlijk ook groepen fascisten dat na hun betoging zouden proberen. Terug op de St.Kwintensberg zagen we de antifascistische betoging op de Kortrijksepoort passeren achter een onneembaar politiekordon. Terwijl we hen zagen voorbijgaan stopten achter ons enkele overvalwagens met robocops waarop we ons naar de kop van de Overpoort begaven om niet ingesloten te worden. Bij het begin van de Overpoortstraat was een grote massa mensen verzameld en terwijl we ons daarheen repten kwamen we nog enkele strijdbare vriendinnen tegen. De rechtsradikale demonstratie werd

blijkbaar ontbonden aan haar startpunt en er dreigde reeds na enkele minuten een confrontatie tussen nazi's en alternatieve passanten die zich blijkbaar toch stoorden aan de racistische aanwezigheid in hun stad.

Een twintigtal onvoorbereide agenten stelde

zich tussen de nazi's en de groepen verbolgen voorbijgangers en sloot daarmee het kruispunt aan de Overpoortstraat af waardoor er zich een half uur na het einde van de nazidemo een paar honderd gestrande progressieve passanten, ramptoeristen en een aantal antifas die individueel de politieblokkades hadden omzeild. Op dat moment bewezen de sympathieke jongens en meisjes van de GENTseSTAd'sPolitie dat ze indien nodig wel degelijk instrumentele staatsterreur konden uitoefenen indien ze dat wensten.

Eerst chargeerde een waterkanon al spuitende tot voor de fascisten en spoot de spontane tegenmanifestanten van het kruispunt. Enkele minuten later reed een konvooi overvalwagens achter in de grote groep tegenmanifestanten waaruit een dertigtal robocops inclusief arrestatieteam zich zonder het gebruikelijke escalerende en willekeurig geweld bij hun collega's voegden die beide manifestaties uiteen hield. We dachten dat de kans op confrontatie was verkeken en wandelden in groep over het opengebroken St Pietersplein terug richting Blandijn en kwamen halverwege het plein nog een aantal oude bekenden tegen met wie we een klapke deden toen de Gentse flikskes de blunder van de avond maakten.

Heel het midden van het plein was opengebroken en afgezet met een stalen hekwerk zodat men enkel een twee meter brede wandelgang had om aan onze kant het plein over te steken. Tussen de stroom voorbijgangsters ontwaarden we enkele minuten later een opvallend grote en samenhangende groep van minstens twintig personen die onze richting opkwam. Eerst liepen een paar oudere walrussen met herkenbare rechtse symbolen (een NSV pet en armband)die we duidelijk herkend hadden als ordedienst op de nazidemo. Daarna een tiental casuals en boneheads zonder herkenbare insignes afgesloten door een aantal quasi burgerlijke maatpakfascisten. Nadat ze gepasseerd waren gaven autonomes het startsein voor een bescheiden antifa buurtfeestje op ‘t St Pietersplein. De nazi's werden verbaal aangevallen door een tiental antifa's en kregen tijdens de lustige scheldpartijen regelmatig wat sluikestortafval toegestopt door verantwoordigde omstaanders. Naarmate zich meer aanwezigen

tegen de nazi's keerden werden ze zonder echt fysiek geweld schoorvoetend op de aftocht gedwongen. Op het deel van het plein dat niet was opengebroken werd de provocerende houding van het tiental rechtse straatvechters dat de aftocht dekte tegenover vijftig tot 75 pacifistische progressieven, enkele autonomes teveel waarop een vechtpartij uitbrak. Na een half minuutje bloedsport bleken de tien nazi's echter fysiek sterker dan de hooguit vijf autonomes die terug moesten onderduiken in de pacifistische massa joelende toeschouwers. We ondersteunden het antifa gelegenheidskoor met het gooien van vuurwerk, leeggoed en zwerfafval maar meer zat er niet meer in. Tien minuten na de confrontatie arriveerden de robocops op volle sterkte ter plekke. De eersten stelden zich weer als een levend schild voor de belaagde nazi's waarop de vreedzame antifascistes besloten om een sit in te beginnen voor dat politiekordon. Daarop begon een tweede eenheid langs onze linkerflank dichterbij te komen. Ondertussen waren er reeds vijftig flikken samengetroept waarop we besloten terug te lopen richting de stenen trap die het St.Pietersplein verbindt met de St.Kwintensberg. Omdat de flikken hun opmars staakten en de sit in begonnen te omsingelen bleven we even voor de trappen het tafereel gadeslaan.

Terwijl we daar stonden kwam er vanuit de richting van de Overpoortstraat wederom een groepje fascisten nietsvermoedend onze richting uitgewandeld. Een tiental boneheads en casuals met een obsessie voor het merk ‘PitBull’ en de Vervlaamschte Leeuw. Toen ze bijna gepasseerd waren werden ze weer fysiek aangevallen door dezelfde sociale strijdsters die voorheen wat lappen hadden gekregen en op wraak zonnen. Na een kort gevecht werden ze terug de andere richting uitgedreven door de flikken waarna ze eveneens van boven (‘war on the terraces’) van alles moesten happen zoals een fiets en een zakske sluikestort. Uiteindelijk konden de belaagde PitBull losers vrijwel ongestoord via de St.Kwintensberg afdruipten wegens de afwezigheid van een grote kern strijdbare antifa's onder het voortdurende spontane verzet dat de racistische rituelen in het Gentse stadscentrum opriep.

Conclusie van een onintegreerbare stadsindiaan: het was heel fijn maar had veel meer kunnen zijn... Maar niet getreurd, de voortdurende gesel van het markttextremisme zal conflicten blijven produceren tot het op de vuilnisbelt van de geschiedenis verrot temidden van onze vreugdevuren!

-- Veel liefs, de autonome welpen zonder beschaving.

Sociale wrekers blij paraat, en hou de nazis van de straat!

Krakers zien nog steeds niets in exodus voor Opus Dei

Juli 2000– Een groep geëngageerde krakers neemt de al 4 jaar leegstaande en verwaarloosde villa van Opus Dei in gebruik. Het gekraakte pand fungeert al gauw als alternatieve ontmoetingsruimte met activiteiten zoals volkkekens, optredens, info-teek,...

Juli 2003– Het extreem rechtse, conservatieve Opus Dei dient een bouwaanvraag in om het bestaande gebouw om te vormen tot een “studentenresidentie met logeercapaciteit voor 22 personen”.Deze aanvraag wordt in augustus 2003 afgewezen omwille van de fouten in het bouwplan.

December 2004 - Onze strijd gaat door!
Zoals verwacht ging Opus Dei in beroep tegen deze uitspraak. Ondertussen is het beroep al aanbeland in het kabinet van minister Dirk Van Mechelen. Dirk zal een moeilijke keuze moeten maken: Ofwel kiest hij voor een nieuwe uitvalsbasis voor de van godsdienst-

waanzin vergeven kliek van het Opus Dei, een organisatie die teert op macht en een middeleeuws gedachtengoed dat niet vies is van fundamentalisme. Ofwel kiest hij voor de Leuvense krakers en een van leven en idealisme bruisend pand. Een pand dat na ettelijke jaren leegstand is heropgewaarderd tot een vrijplaats die een vaste waarde is geworden onder een groot aantal jongeren die niet wensen of kunnen deelnemen aan plat commercialisme. Jaja, een mens moet keuzes durven maken in het leven... Hier trekken we dus alweer de lijn! Net zoals bij de vorige bouwvragen weigert Villa Squattus Dei toe te geven aan de rond zich heen slaande verrechtsing, waar het Opus Dei deel van uitmaakt.

Vriendelijke groeten,
De stoute kindjes van Villa Squattus Dei
(Kabinet Dirk van Mechelen: 02/5526700, kabinet.vanmechelen@vlaanderen.be)

De kinderen van de Vergeten Straatjes versus het stadsmanagement

De nacht van 30 november op 1 december: het holst van de nacht herbergt onvoorziene activiteiten. Als verzet tegen de groothedswaan van de sociale ingenieurs nemen verscheidene groepen en individuen het heft in handen. Ze slaan toe op uiteenlopende plaatsen en hanteren uiteenlopende strategieën. Op die manier slaan ze erin op een onzichtbare manier alom tegenwoordig te zijn. Elke bijdrage tot het verzet wordt als evenwaardig beschouwd. Een korte en ongetwijfeld onvolledige kroniek:

- Verschillende ruiten van verantwoordelijken voor stadsontwikkeling moeten het ontgelden. Ook de sloten worden dichtgelijmd.
- De voordeuren van enkele verantwoordelijken worden bij nacht dichtgemetseld.
- De kantoren van het stadsontwikkelingsbedrijf worden bezet uit solidariteit met de kinderen.
- Op de ring rond Gent betuigen mensen hun steun door een brandende barricade op te werpen.
- Op hetzelfde ogenblik wordt de barricade opgeworpen in de Kastanjestraat. Stad Gent had de inwoners van de beluikjes gevraagd tegen 1 december op te hoepelen; de kinderen hebben de stad aan die datum gehouden. De bedoelde ontruiming kwam er uiteindelijk niet.
- Rond de middag vertrekt een rouwstoet vanuit het centrum van Gent. De beluikjes worden ten grave gedragen en bidprentjes worden uitgedeeld aan voorbijgangers.
- In de nacht van 1 op 2 december werden de e-mailadressen van een verantwoordelijke en burgemeester Frank Beke gelistlinked (aangesloten op honderden e-maillijsten zodat ze praktisch onbruikbaar worden)

Dank aan iedereen die het lef had solidariteit te betuigen over de strategische grenzen heen!

Wij zijn geen wereldverbeteraars. Wij geloven niet dat mensen hun zieltje kunnen redden door een keer in de maand gedachtenloos hun portefeuille boven te halen. Wij zijn geen aanhangers van de politiek correcte bankrekeningsolidariteit, die de mensen blind gemaakt heeft voor hun eigen betrokkenheid. Wij zijn evenmin martelaars die zich onvoorwaardelijk inzetten voor de ‘minst fortuinlijken’ onder ons. We zijn eenvoudigweg kinderen van onze eigen omgeving. En toch slapen we slecht... Want onze omgeving, de tak waarop onze herinneringen, ervaringen en dromen geënt zijn, wordt systematisch verminkt door nietsontziende stadschirurgen. Met elke ingreep snijdt hun scalpel in ons verleden. Met elke slinger van de sloophamer verminken ze de werkelijkheid waarin we leven en de mensen die we zijn. Met elke nieuwe operatie zaaien de stadskankers, die men beweert weg te snijden, zich in ijltempo uit. Elk stadsproject laat afstotelijke littekens na en scherpt onze woede aan. Niet alle wonden helen met de tijd en niet alle verscheurde weefsels kunnen hersteld worden met chirurgisch oplapwerk. Stadsprojecten hebben geen uitstaans met opwaardering, sociale mix of leefbaarheid. Deze woorden mogen dan al lekker bekken, het zijn

en blijven leugenachtige verzinsels, die vroeg dan wel laat door de werkelijkheid achterhaald worden. Vroeg of laat komen we misschien zelf in een sociale ‘huisvestingscel’ terecht en ontmoeten we enkel nog medemensen op ons televisiescherm. Vroeg of laat stellen we vast dat men niet enkel een nieuwe stadsruimte, maar ook een nieuwe mens ontwierp. Een mens die in ontmenselijke omstandigheden woont, maar zich gelukkig waant een woonst te hebben. een mens die walgt van haar job, maar kan berusten in de zekerheid werk te hebben. Een mens die op ‘Liberty TV’ de vrijheid aanstaart, die haar feitelijk ontnomen werd. Als het zo is dat wij meegevormd worden door de ruimte die ons omgeeft, belangt de strijd tegen de sociale ingenieurs ons allemaal aan. Gedaan dan met de apathie! Wij willen niet langer toeschouwers zijn van onze eigen levens. Wij willen actief bouwen aan onszelf en onze omgeving. Wij zijn de kinderen van de vergeten straatjes omdat wij daarvoor gekozen hebben. Stel ons geen vragen meer. Kijk, deel en leef.

kNarrig

>p.5 Koen Dillen zat, samen met Dewinter, het bruine pretfeest voor. Ze vroegen zich af of er voor een rechts-nationaal Europa een toekomst was. Over hun lijken!

CANBERRA – De milieugroeperingen zijn het nieuwe establishment dat dient omvergeworpen te worden. Dat was het uitgangspunt van het Eureka-forum, gefinancierd door bedrijven uit de biotech-sector, agro-industrie en de petroleumsector. Ze willen het ecologisch fundamentalisme aan de kaak stellen dat de economie ondermijnt. Hun economie met stinkende fabrieken, smorende schoorstenen en bodemvergiftigende activiteiten kan ons echter gestolen worden.

GENT - Burgemeester Beke probeert de kaakslag van de actiedag op 1 december te wreken. Iedereen die op 23 september probeerde de afsluiting van elektriciteit, gas en water te verhinderen en daarvoor administratief werd aangehouden(zie Nar, sept., nr. 188), heeft een combitaks van 100 € gepresenteerd gekregen. Er werd een oproep verspreid om dit niet te betalen en bezwaar aan te tekenen. De Nar alvast solidair met de getroffenenen!

ANTWERPEN – De Ploeg, samenwerkingsverband van zeven buurtcomités van de Kievitbuurt rond het klooster dat begin juli werd gekraakt door de anarchistische bond, heeft de bouwpromotor van het Kievitplein gedagvaard. Deze betonmafia is van plan de Kievitbuurt onleefbaar te maken. De buurt-in-verzet verwacht de uitspraak op 13 januari.

RIJSEL – De Franse staat voert de repressie van mensen zonder papieren en de strijd tegen het asielbeleid op. In de straten van Calais worden nu continu mensen opgepakt, maken flikken watervoorzieningen onklaar, in het asielcentrum worden leden van het Collectief tegen uitwijzingen zwaar aangepakt en geslagen. Een groep hongerstakingende asielzoekers werden opgepakt en gedeporteerd op 2 december. De libertaire krant La Mouette Enragée werd uit de rekken van tientallen kiosken gehaald. Het decembernummer was volledig gewijd aan de strijd tegen de repressie van mensen zonder papieren. Ondertussen betogen de sans-papiers elke week. Meer info: <http://lille.indymedia.org>

SCHOTLAND – Het internationale anti-autoritaire netwerk People’s Global Action roept op voor een Globale Actiedag op woensdag 6 juli 2005, de openingsdag van de G8-top in Schotland. De G8 is het clubje van de rijkste zakken op deze aardbol voor de verdediging van het kapitalisme. PGA roept op om zowel in Schotland de G8 top effectief te verhinderen en te blokkeren als om lokale directe acties tegen het kapitalisme te organiseren. Website van PGA: <http://www.agp.org>

GROOT-BRITANNIË – De neoliberale premier Tony Blair heeft een brief geschreven aan Dissent!- een anti-autoritair netwerk dat mobiliseert om de G8-top in Schotland (begin juli 2005) te verhinderen. Hij vraagt daarin begrip voor het democratische proces, en stelt dat de G8 helpt om de wereld te verbeteren. Laat ons niet lachen, mister Blair, wij komen in juli 2005 je kop halen!

De weigering

Interview met Pascal Marchand over repressie en verzet

Een aantal mensen die de laatste jaren betrokken waren bij de radicale geweld-loze directe acties tegen het opjagen, de opsluiting en de deportatie van –door de staat geïllegaliseerde- medemensen, trekken bij discussies over axie, repressie en verzet wellicht een knipoogje richting strijdmakker Pascal Marchand. Niet omdat Pascal ons te vroeg verlaten heeft, niet omdat er over de doden enkel goed mag gesproken worden, maar omdat hij gewoon vaak voor een duidelijke en verhelderende kijk wist te zorgen. Zelfs in de meest donkere passages van de repressie wist hij zich staande te houden, de doelen te expliciteren, desgewenst aan te passen en weer duidelijk uit te zetten, bijzaak en hoofdzaak van elkaar te scheiden, ...

Onderstaande citaten vormen een samenvatting van een interview dat eerder in het franse anarchistische tijdschrift “Le Monde Libertaire” verscheen in de rubriek “saphol’dire” (vertaald: het dient gezegd te worden). Het gehele interview is in haar oorspronkelijke versie terug te vinden op de webstek van De Nar, maar hier krijg je dus al een serieuze brok voorgeschoteld. Met ‘btw’ (zie kadertje “Attitudetraining rond directe axes en repressie”) voelen we al enige tijd de nood om tot een meer adequaat antwoord te komen als het gaat over axie, repressie en verzet. Als wij het over axes hebben, dan beperken we ons in deze tot wat wij directe axes noemen. Velen zullen ons hierin volgen en staan mooi in de rij om de geneugden van de ‘directe axie’ nog eens te onderstrepen. Weinigen zullen echter lang vasthouden aan deze axievorm, eens de repressiemachine op gang komt. Pascal koos bij zijn interventie op het terrein voor de directe axievorm en trok deze keuzes ook door voor de rechtbank en haar legertje flikken, ambtenaren, ... De nu volgende uitwijding van Pascal over de axes van het Collectif Contre Les Expulsions en de repressie tegen hemzelf en enkele tientallen strijdmakkersters lijkt ons een interessante inleiding tot de ‘non-coöperatieve houding bij arrestaties, repressie,...’.

Repressie

We beginnen bij de repressie. Het woord is aan Pascal... “Het betrof een betoging vóór het gesloten centrum 127 bis in Steenokkerzeel tegen de collectieve uitwijzing van ‘zigeuners’. Een klassieke betoging voor een gesloten centrum waar er verder niets bijzonders gebeurde (nvda: de betoging vond plaats in het najaar van 1999). De rijkswacht had het waterkanon ingezet om ons uiteen te drijven. Er waren geen arrestaties de dag zelf. Een jaar later zijn de rijkswachters me thuis komen arresteren met een bevel tot medebrenging aan mijn adres. Ik werd voorgeleid voor de substituut procureur des konings. (...).

Ik werd ook bij verstek veroordeeld. Mijn persoonlijke praktijk bestaat erin om nooit te antwoorden op de uitnodigingen van de politie: ik weiger elke vorm van collaboratie. Als ik gearresteerd ben, weiger ik wat dan ook als verklaring af te leggen voor het proces-verbaal. Tot op die dag had mijn weigering om de uitnodigingen van de politie te beantwoorden nooit tot zulke consequenties geleid. Hier was duidelijk de wil aanwezig om een aantal zeer specifieke en repressieve stappen te ondernemen. De procureur kan het onderzoek leiden zoals hij het wil. Er is een rechtstreekse band tussen de rijkswacht en de procureur, terwijl het de rijkswacht zelf is die het dossier in elkaar flanst. Ze is tegelijk rechter en partij in een dossier, waarin ze slachtoffer en onderzoeker is.

Ik werd bij verstek veroordeeld tot één jaar effectief met onmiddellijke arrestatie. Bij verstek, vermits ik niet aanwezig was op de hoorzitting en ik zelfs niet op de hoogte was van het feit dat ik moest voorkomen. Een zeer zware straf in verhouding tot de bewijslast (een rekening van de droogkuis voor een regenjas, bevekt met modder). Het betreft hier een politieke veroordeling op basis van een misdrijf volgens de code van het gemeen recht. De criminalisering gebeurt op het niveau van de gewone rechtspraak, maar het is duidelijk een politieke kwestie. De rechter stelde dat je idealisme niet met vandalisme moet verwarren!

Ze zijn me dus thuis komen arresteren. Ik was niet op de hoogte van het proces, noch van de veroordeling en kende de procedure van onmiddellijke arrestatie niet.

Mijn praktijken zijn het gevolg van mijn keuze voor directe axie en dit steeds in een geweldloos kader, de ongehoorzaamheid en de weigering om me te onderwerpen of om te collaboreren.

Hoewel ik inderdaad verrast werd door deze arrestatie op mijn woonplaats, de confrontatie met de wereld van de gevangenisadministratie, de vrijheidsberoving in de gevangenis, had ik er wel al eerder bij stilgestaan.

Van bij het begin, bij de flikken en aan de ingang van de gevangenis, heb ik me verzet tegen elke fouille, tegen de veroordeling zelf, en tegen het feit me in de gevangenis te bevinden, dus tegen de onderwerping en tegen de gevangenisregels (zich uitkleden, een nummer worden,...).

Ik startte een hongerstaking. Of het nu om flikken gaat of om de gevangenisadministratie, hun antwoord is steeds hetzelfde, zelfs indien je geweldloos bent: geweld. Ik ben verschillende keren in elkaar geslagen, in het ‘cachot’ en in isolatie gestoken en uiteindelijk beland in de psychiatrische afdeling van de gevangenis. In feite was het voor hen de beste manier om druk af te laten van twee kanten, vermits ik altijd alles geweigerd had, ik wilde over niks onderhandelen. En vooral werd er direct gewerkt aan een collectieve reactie. Vanaf het moment dat de veroordeling en de gevangenzetting bekend raakte, heeft de mobilisatie aan kracht gewonnen.

Mij alleen hadden ze kunnen breken, zoals ze wilden, maar ik was niet meer alleen. Ze werden er zich van bewust dat ze niet meer eender wat konden doen. De steunbrieven zorgden voor een overbezetting van de faxlijn van de gevangenis, die ze bijgevolg noodgedwongen moesten onderbreken. Mijn advocaten kwamen dagelijks en ook een aantal parlementairen kwamen me bezoeken.

Verzet

Vermits ik bij verstek veroordeeld werd, tekende ik verzet aan tegen de veroordeling en tien dagen later stond ik voor de rechter. De krachtsverhoudingen waren in mijn voordeel. Mijn weigering werd aanvaard en binnen het uur verliet ik de gevangenis. Een recordtijd, ik werd bijna uit de gevangenis gesmeten. Als je zulke krachtsverhoudingen en steun kunt ontwikkelen, zijn ze op hun hoede.

(...) De techniek is steeds dezelfde: criminalisering, de ontkenning van het politieke karakter van de axie en de vervolging van misdrijven volgens het gemeen recht voor de rechtbank. En een overroepen van de feiten in verhouding tot de realiteit: geweldpleging, slagen en verwondingen, criminele organisatie...De mythe van een politiek proces moet doorbroken worden, zich niet verdedigen, maar aanvallen. We moeten de staat aanklagen voor haar keuzes omtrent migratie, genetisch gemanipuleerde gewassen (ggo’s), openbaar vervoer, enz... We moeten aanklager worden: de rechtbank is geen plaats van debat, maar onderdeel van een repressiepparaat. Het debat moet buiten de deuren van rechtszalen gesleurd worden, maar de repressie is een niet te ontzien risico. De repressie schept een kader, voorwaardelijke straffen zijn zwaard van Damocles boven onze hoofden: de manoeuvreerruimte wordt kleiner. Hoe kunnen we dit kader gebruiken om het te overstijgen en vermijden dat we in de toekomst helemaal niks meer kunnen doen?”

-- btw

Het interview is volledig (in ’t frans) te raadplegen via onze webstek of te verkrijgen via Le Monde Libertaire (gegevens over le monde libertaire: <http://www.federati-on-anarchiste.org/ml/>) of op <http://users.skynet.be/sapholdire/lecriisAF/EntretienPascalMarchand.htm>.

-“Pascal Marchand (04/02/1959-21/04/2004) was activist tegen uitwijzingen, uitbuiting, onderdrukking en repressie, voorvechter van een libertaire, egalitaire en anarchistische maatschappij, tedere vriend, papa van Zoe, Jerome en Lola, vriend van Pascale.” (de Nar 185, p3 en p6)

Attitudetraining rond directe axes en repressie

Hoe vaak hoor je niet vlak voor een actie begint: “By the way (btw), wat doen we in geval van arrestaties? Wat als de axie is uitgelekt? Wat als we voor ons doel staan en er zijn geen flikken? ...”

Nogal wat mensen die zich verzetten tegen de scheefgetrokken machtsverhoudingen in onze maatschappij, wenden zich vroeg of laat tot de directe axie. Onder directe axie verstaan wij elke houding/activiteit die door de axie zelf een bepaalde wantoestand in de maatschappij en de goede uitvoering/verderzetting hiervan verhindert, saboteert of tracht om te buigen. Het is het onvoorziene, niet recupereerbare, noch controleerbare of negeerbare zandkorreltje in een goed geoliede onderdrukkingsmachine dat een maximale schade tracht toe te brengen op zoveel mogelijke niveaus. We kennen allemaal voorbeelden van directe axes. Of het nu gaat om een staking, verzet tegen uitwijzingen, bosbezettingen, kraken, dierenbevrijding, trainstopping, Food Not Bombs-acties, mensen helpen onderduiken,...directe axes hebben meer dan eens hun effectiviteit aangetoond.

Hoe groter de slagkracht van een directe axie, hoe groter de te verwachten repressie. Wanneer we onze directe axie gedurende langere tijd willen voeren en de slagkracht ervan vergroten, zullen we dus vroeg of laat zullen moeten stilstaan bij de mogelijke repressie en hoe hiermee om te gaan. Een axie inrollen met nog wat by-the-way(btw)-vraagjes inzake het scenario en de te verwachten tegenreacties op korte en lange termijn, komt de opbouw van betere krachtsverhoudingen en de strijd alles behalve ten goede. Het hoe, wat, waarom en wie van de axie worden best zo duidelijk mogelijk en met de nodige discretie ten gronde binnen de groep besproken. Maar zelfs bij meer ervaren groepen blijft het incalculeren van de mogelijke politionele en juridische gevolgen het zwakke broertje. Het betreft hier een nalatigheid, die in bepaalde gevallen verregaande gevolgen kan hebben voor de toekomst van het gepleegde verzet zelf. Denk er aan dat het de onderdrukkers en uitbuiters zijn die zullen bepalen wanneer de directe actie té effectief wordt en in welke mate deze vervolgd dient te worden. En naarmate meer makkersters in de klauwen van het repressieapparaat terechtkomen dient nagedacht worden over krachtdadige verzetsvormen hiertegen.

Naast de naïviteit is er ook een cultuur van ‘collaboratie’ met de arm der wet en vrouwe justitia. De argumenten om tot directe axie over te gaan, worden bij elke juridische sessie vlug opgeborgen en maken plaats voor een legalistisch discours over je ‘rechten’ om vrij te komen na x uur, om een al dan niet een verklaring af te leggen, om al da niet een vingerafdruk te weigeren.... De praktijk leert dat dit niet zozeer van het recht, maar eerder van de krachtsverhouding op het terrein zelf afhangt.

Directe axes worden ook wel eens zonder blozen ingezet voor een louter legalistische strijd, waarbij bewust aangestuurd wordt op een rechtszaak. Bij de vaststelling dat het concept directe axie hierdoor volledig ontdaan riskeerde te worden van haar inhoud, haar sterkte en omwille van het gebrek aan reflectie over repressie en contuïteit bij groepen die wel nog radicaal voor de directe axie kiezen, gingen we –btw- meer dan een jaar geleden eens samenzitten. Bedoeling was om tot een meer uitgewerkte visie te komen inzake directe axes en repressie, om ons te wapenen op het moment dat we op de repressiemuur botsen en de verleiding om het op te geven dichtbij komt.

Op basis van een aantal persoonlijke ervaringen en deze van een aantal van onze strijdmakkersters (zie “De weigering”, interview met Pascal Marchand) hebben we een eerste poging tot attitudetraining in non-coöperatief gedrag bij arrestaties uitgewerkt. Al vlug bleek, dat de recentere praktijkvoorbeeldjes niet onuitputtelijk waren en de theorieetjes over ‘je rechten bij arrestaties’ mensen geenszins aanzetten om zelfs bij arrestatie de confrontatie verder te zetten. Er worden te veel algemeenheden verkocht, die te snel het statuut van ‘weetje’ en ‘te volgen advies’ krijgen. Zonder debat is de optie van het radicaal verzet via directe axie en een non-coöperatieve basishouding tegenover het repressie-apparaat, bij voorbaat al uitgesloten. Aan de hand van discussies, uitnodigingen, confrontaties,... hopen we een constructief steentje te kunnen bijdragen als het gaat over directe axie, repressie en verzet of over de evidentie van de ‘juridische weg’.

-- btw

Je kunt btw uitnodigen voor een attitudetraining, een discussie over directe axie en repressie,... via De Nar.

Voor een vuistvol redenen... *over het ‘Papolla-proces’*

Waarin wordt uitgelegd dat een fascist een fascist is en dat de keuzes in het leven geen onschadelijke meningen zijn...

Op 16 december 2004 moet ik te Rovereto (Italië) samen met een metgezel voor de rechtbank verschijnen op beschuldiging van het toebrengen van ‘zware letsels’ omdat ik Enrico Papolla, gemeenteraadslid en het hoofd van Alleanza Nazionale (AN, neofascistische partij die momenteel in de regering zit), een vuistslag in het gezicht heb gegeven.

Omdat het om een verhaal gaat dat -dacht ik- veelzeggend is over de samenleving en de tijd waarin we leven, vond ik het gepast om er in het publiek iets over te zeggen. Eerst en vooral over de feiten, daarna over de versie die de pers en de lokale politieke groepen er over brachten. Het zijn kleine, banale bedenkingen bedoeld voor de vrouwen en mannen die geen weet hebben van de zaak.

Die 7de juli 2003

De beste manier om bepaalde zaken niet te begrijpen, is ze uit hun context te halen. Die bewuste maandag, 7 juli 2003, de dag van de feiten, komt niet uit het niets...

De week daarvoor werd ons derde kraakpand sinds minder dan een jaar, de Bocciodromo, gelegen in de Partelistraat en ook wel bekend als de oude Collodo, na een maand vol debatten, verzetsdaden, concerten en collectief leven, ontruimd. We hadden een gebouw dat reeds jaren leeg stond (en dat vandaag opnieuw niet meer gebruikt wordt) omgebouwd in een leefbare plaats, bevrijd van het geld en de hiërarchie. Met de kraak wilden we een bres in de vastgoedspeculatie slaan, verzet bieden tegen de steeds hogere huurprijzen en een praktische kritiek vormen op het sociale isolement en de privatisering van de publieke ruimte.

De zaterdag hadden Alleanza Nazionale, Forza Italia (de partij van Berlusconi) en de Jeugd Trentino-Tyrolienne een bijeenkomst voor de Bocciodromo gehouden waarbij ze de ontruiming van het pand en een hardere repressie tegen anarchisten eisten van de autoriteiten.

De ontruiming volgde op donderdag, met een zeer groot vertoon van politiemacht. Nog niet tevreden, organiseerden de fascistten van AN op zaterdag 5 juli opnieuw een manifestatie in de stad om een hardere repressie tegen anarchisten te eisen, dit in de aanloop naar de bijeenkomst van EU-ministers in Riva del Garda die voor september gepland is. Daarop trokken een tiental kameraden de straat op om te protesteren tegen dit laatste initiatief.

Nog geen moment later doken een dertigtal fascistten en neonazi’s (vooral van Veneto Fronte Skinhead) op. Ze hadden knuppels bij zich, brachten de Hitlergroet en riepen: “Boia chi molla!” (het ordewoord van de fascistten van Mussolini, “Hij die terugdeinst, is een stront!”).

Dit zijn de waakhonden die opgeroepen worden door de ‘postfascistische’ raadsleden van de AN, de kleine kaalgeschoren vechtjassen komen hun bazen in maatpak ter hulp. Papolla is ook aanwezig. Enkele kameraden eindigen op de grond, anderen verzetten zich zo goed en zo kwaad als ze kunnen. Daarna stapt iedereen op in een spontane betoging waarbij antifascistische leuzen op de muren worden achtergelaten.

De maandag daarop, terwijl we in de stad pamfletten verdelen, affiches ophangen en door de megafoon uitleggen wat er zaterdag gebeurde

was, zien we Papolla passeren. Ik ga in mijn eentje naar hem toe en begin hem te beledigen. Hij brabbelt dat hij er allemaal niets mee te maken heeft (en dat terwijl men spreekt over de moed hebben voor je eigen ideeën op te komen...) en richt als eerste, vrij lomp en ongepast, zijn handen op om te vechten. Hij krijgt van mij een vuist in zijn smoel. Niemand anders heeft hem aangeraakt, hij valt niet op de grond en wordt verder niet afgerost. Daarna gaan we verder met het uitdelen van de pamfletten. Papolla zet daarop een miserabel spektakel op touw, hij belt eerst naar de kranten en daarna naar de ambulance. Met de hulp van een bereidwillige dokter, verklaart hij dat hij in zijn ribben geslagen is waardoor hij zich een Werkonbekwaamheidsattest voor 44 dagen kan fabriceren (vandaar de beschuldiging van “zware letsels”). Daarop dient hij klacht in tegen zeven personen, maar zijn versie blijft niet overeenid.

Uiteindelijk worden we met z’n tweeën in beschuldiging gesteld. In tegenstelling tot de fascistische raadsman, een verklikker en een leugenaar, neem ik wel mijn verantwoordelijkheden op. Ik heb hem een vuistslag gegeven, en ik eis de verantwoordelijkheid daar ook voor op.

Wat er op het spel staat

De dag daarop begint een echte lynchpartij in de media en een koor van unanieme politieke veroordelingen. Zelfs de woordvoerder van de Disobbedienti, die eveneens gemeenteraadslid is voor de Rifondazione Comunista, Donatello Baldo, haast zich om zijn solidariteit met Papolla uit te drukken. Stel je voor, links weldenkend conservatief en rechts herenigd.

Iedereen praat over een afrospartij van zeven tegen één, niemand heeft het over wat er de zaterdag daarvoor was gebeurd, de straten vullen zich met uniformen. Maar de grootste onwaarheden vormen de redenen voor het gebeuren. De kranten omschreven ons als “eskadrons die in de stad pamfletten verdeelden”(1), voor de politieke partijen zijn wij de fascistten. Wanneer je op een dergelijke manier aan de schandpaal gebonden worden, voel je sterk wat het gevolg is van wat iemand de eenzaamheid noemde, maar het brengt eveneens, in negatief, naar voren wat de machthebbers vrezen.

Het gaat hier om een verfoeilijke ofschoon dergelijke techniek. De confrontaties van ideeën, praktijken, waarden en van werelden worden door alle monopolisten van het publieke discours vervormt tot eenvoudige meningsverschillen. Ik zou Papolla enkel en alleen geslagen hebben omdat hij er een andere mening op na houdt dan ik, ik ben dus onverdraagzaam, dus ik ben fascistisch. Punt. Vooruit met de praalwagen van de democratie. Maar wat onderscheidt een fascist van een anarchist, zijn dat enkel de meningen? Is het enkel een mening om tegenwoordiger te zijn van een partij voor wie een voortdurende repressie van elke vorm van dissensus de regel is. Zijn de politiek van jacht op en uitwijzingen van immigranten, de bombardementen op Afghanistan en de volkerenmoord in Irak (om maar enkele voorbeelden te geven) alleen maar meningen? De doden, de kampen, de ellende, de wanhoop, zijn dat misschien enkel opinies? Hebben mensen zoals Papolla geen bloed aan hun handen enkel en alleen omdat ze het vuile werk door anderen in hun plaats laten opknappen?

Was het misschien hij niet die had voorgesteld om het stadscentrum ’s avonds af te sluiten voor immigranten? Wel, die 7de juli heeft hij niet meer dan een voorsmaakje gekregen van wat

de immigranten dagdagelijks te verduren krijgen in de kazernes, de gevangenissen, de kampen. Enfin, was het ook niet de partijafdeling van Rovereto die generaal Amos Spiazzi heeft uitgenodigd op een conferentie, een generaal die betrokken was bij het bloedbad van Piazza Fontana en bij verschillende andere putschistische intriges? Zijn dat ook opinies, bommen in de straten en in de treinen? (2)

Minder dan een jaar voor die 7de juli, werden de deelnemers van een antiracistische meeting op de universiteit van Trento aangevallen door een handvol fascistten, die het onderspit delfden. In juli 2004, bijna twee jaar later, staan wij met zes mensen op het punt opgesloten te worden voor... agressie. Het provinciale secretariaat van de A.N. drukt haar solidariteit uit met de fascistten -die voor de gelegenheid “rechtse jongeren” zijn- en eist een optreden met ijzeren hand tegen ons. Volgens de deugd van de fameuze jezuïtische dubbele moraal vallen deze nostalgische aanhangers van de Duce mij aan, en als het verkeerd afloopt spelen ze het slachtoffer en geven ze je aan bij de politie, steeds met het oogpunt om subversieven in diskrediet te brengen. Op dezelfde wijze, drukken de Papolla’s de repressie door, organiseren ze concreet een wereld die conform hun ideologie is en roepen ze de neonazihonden op om op straat te komen; wanneer dan iemand hun eens de rekening presenteert, hebben ze het over intolerantie, het niet respecteren van meningen,... .

Bijna niemand heeft een opmerking gemaakt over de Hitlergroeten die in de straten van Rovereto te zien waren op die zaterdag, een spektakel dat al jarenlang niet meer gezien was. Op hetzelfde moment telt men ook de fascistische agressies die in Italië plaatsvinden niet meer (met een kameraad die het leven gelaten heeft, anderen die in het ziekenhuis geëindigd zijn, de sociale centra die in brand gestoken zijn,...) die worden toegedekt door de politie en aangewakkerd door het racisme van de staat. Dit is heel wat anders dan ‘opinion’.

Nadat zoveel mensen hun levens hebben gegeven in de strijd tegen het fascisme zijn het vandaag de dag de Papolla’s die aan de macht zijn, de raadsheren en beschermers van het politiegeweld die lessen geven in publieke moraal en die revolutionairen berechten en gevangenzetten met de volledige medeplichtigheid van de geïnstitutionaliseerde linkerzijde. “Die 25ste april kameraad, laat je geweer niet in de steek”, aldus het lied... .

Ik beken het: Ik ben niet tolerant voor de autoriteiten en hun praktijken van uitbuiting en segregatie, omdat de wereld waarin zij me dwingen te leven, voor mij een permanente vuistslag in het gezicht is. Het is daarom dat alle politieke partijen de rangen sluiten rond de fascistische raadsheer: als men hun concrete verantwoordelijkheden achter het spel der opinies doorziet; wanneer men de kleine raderwerkjes van deze wereld gebaseerd op onrechtvaardigheid en oorlog opmerkt in hun bureaucratische activiteiten, wie zou hun dan nog tolereren behalve de slaven en onderworpenen?

Noch vanuit mijn karakter, noch vanuit mijn principes richt ik mijn handen op tegen zij die anders denken dan ik. Ik vecht, ook met geweld, tegen zij die me willen onderdrukken en mijn gelijken gevangenzetten of doden - wat een groot verschil is. Wanneer een fascist of een politieagent me aanvalt om zijn bazen te verdedigen, bazel ik niet dat

ik enkel maar opinies heb. Ik weet wat er op het spel staat. Het verschil zit hem hierin: hij die de macht wil moet zijn intenties verbergen en het vuile werk aan anderen overlaten, terwijl iemand die de vrijheid nastreeft zegt wat hij wil en doet wat hij zegt. De kleingeestigheid van een man zonder waardigheid als Papolla mag ons niet bedriegen: Het is niet een simpele vuistslag die terecht staat op 16 december, maar de idee en de praktijk van een dagelijkse rebellie, het is te zeggen, een manier van leven. Dit alles bevestig ik met opgeheven hoofd. Omdat ik nooit gezocht heb naar de rechtvaardigheid in de strafwet, noch de rechtspraak van gelijk welk tribunaal erken, is het in de publieke discussie dat ik geïnteresseerd ben, voor de duur van een wandeling, van een strijd, van een fragment uit het leven.

*Rovereto, november 2004
-- Massimo Passamani*

(1) “Squadraccia che volantina in città”: “squadra” is de Italiaanse term die algemeen en geschiedkundig gebruikt wordt om de fascistische commando’s van Mussolini te benoemen. (noot van de vertaler)

(2) Op 12 december 1969 ontplofte een bom op de Piazza Fontana in Milaan en hierbij vielen 17 doden en 87 gewonden. Gepleegd in het kader van de ‘strategie van de spanning’ door fascistten met de goedkeuring van de geheime diensten, was het een anarchist, Pinnelli, die hiervan beschuldigd werd waarop hij ‘zelfmoord’ pleegde (d.w.z. hij ‘viel’ uit het raam van het politiecommissariaat). Dezelfden legden ook bommen op de trein München-Rome (4 augustus 1974, 12 doden) en op het station van Bologna (2 augustus 1980, 84 doden en 150 gewonden). (noot v.d. Vertaler)

ANARGENDA

GENT		
elke maandag	A.C. Assez	Infomania
elke dinsdag	De 3 Charels	Volxcafé - vanaf 20.00
elke dinsdag & vrijdag	Brugse Poort	Buurtkeuken - vanaf 18.00
elke woensdag	A.C. Assez Oude brandweerkazerne - Muiden	Volxkeuken - vanaf 20.00 Volxkeuken - vanaf 20.00
elke donderdag	Palinghuizen	Volxkeuken - vanaf 20.00
elke dinsdag/donderdag elke woensdag/zaterdag	A.C. Assez	Gratis LINUX/internet atelier dinsdag/donderdag van 20.00 tot 22.00; woensdag/zaterdag van 14.00 tot 17.00
elke vrijdag	A.C. Assez	Algerijns/Vluchtelingencafé - vanaf 21.00
elke zondag	Ivago	Volxkeuken - vanaf 20.00

ANTWERPEN		
1e vier dagen v/d/ maand	kafee Den Hopsack	Infotheek - 21.00 tot 23.00
elke maandag	het Badhuis	Volxkeuken - 20.00; vrije bijdrage
elke dinsdag	Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	A-info - vanaf 19.00 - Infoavonden over en geïnspireerd door anarchisme en sociaal verzet. • 4/01 Diner Radicale over FIES-gevangenisregime. Start uitzonderlijk om 18u met benefietmaaltijd. (Anarchist Black Cross Antwerpen) • 11/01 Razzia's in Antwerpen? Het Stadsplan Veilig onder de loep. Nadien praktisch mobilisatiemoment. • 18/01 film: “1984”. Over de gruwel van de controlestaat. • 25/01 De Ploeg brengt verslag van het verzet in de Kievitbuurt. Rond 19/01 valt de uitspraak rond het proces tegen de projectontwikkelaar. (o.v., anders film/discussie)
elke dinsdag & donderdag	Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	Weggeefwinkel - elke dinsdag van 18.30-19u en na de A-Infos, en elke donderdag van 14 tot 16u.
zondag 9 januari	Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	Benefiet voor de Ploeg (Kievitbuurtcomités) met optredens van Amahoro, Geert Hautekiet en de Ambrassband. Start om 20u. Eten en drank voorzien...
zondag 16 januari	Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	Feestelijke heropening van het Buurtcafé met soepmaaltijd en Auberge Espagnole (breng zelf eten mee). Van 14 tot 18u; vanaf dan terug elke zondag (t(ot en met 9 januari is het Buurtcafé dus gesloten...))
woensdag 12 januari	CC Berchem	Feministisch Café Poppesnor: “Women on Waves” - Documentaire en spreekster Rebbeca Gomperts over gevolgen van een illegale en onveilige abortus. Start: 20.00 stipt; inkom 3 pleuro

BRUGGE		
elke zondag (behalve 1e) van de maand	Kazernevest 67	Infotheek - 14.00 t.e.m. 17.00

BRUSSEL		
elke dinsdag	Rue de Dublin 22, Ixelles	open vergadering van CRER (Coördination contre les Rafles, les Expulsions et pour la Régularisation) - vanaf 18.30

LEUVEN		
elke woensdag	Villa Squattus Dei	Volxkeuken - koken vanaf 15.00; eten vanaf 18.00 - vrije bijdrage (richtprijs 1.5pleuro)
maandag 3 januari	Villa Squattus Dei	Filmcaffeest Vanaf nu elke eerste maandag van de maand:een sociaal/kritische film/documentaire in de Info-teek -- “Israeli's Against The Wall” een documentaire van Israelisch verzet tehen de apartheidsmuur. Volgende editie op 7 februari -- film: “Das Experiment”
gepland in 2005 (nog te bevestigen)	Villa Squattus Dei	15 januari: Party at the squat (tbc) 5 februari: another party at the squat (tbc) 12 februari: Punk concerts with FOETUS PARTY + more 2/3 maart: Dub concerts with KALY LIVE DUB + more (tbc) 20 maart: Punk/hc concerts with BONEHOUSE + more (tbc) 9 april: Punk concerts with OI POLLOI + COMATOSE + 1 more

Tijdens alle activiteiten in Squattus Dei: Info-Teek: een bibliotheek met boeken en tijdschriften over anarchisme, kraken, feminisme, dierenbevrijding, anti-fascisme...

HASSELT		
elke woensdag	De 7 Dweren	Vegan Volxkeuken - 18.00
elke vrijdag	De 7 Dweren	kafee van Babel - 17.00

LUIK		
elke 1e zaterdag v/d maand	Le Chemin Vert	vergadering v/d Fratanar-groep

IEPER		
15 januari	Vort'n Vis	Nar-benefiet “Raise Yr. Fist” n°1 optredens van: THE 4-IOUS (local streetpunk), R.A.T.S. (anarcho-punk from herzele), OXL (masters from a mixture of grind/crust/deathmetal and pure fun!), MIHOEN (Kitchen crust-punx from utrecht NL) Deuren 19.00 - inkom 4 pleuro - distros welcome

GENT: A.C. Assez : Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) -- **Brugse Poort** : Hulstboomstraat 71, Brugse Poort -- **Palinghuizen** : Palinghuizen 144, 9000 Gent (bij Westerbegraafplaats) -- **Ivago** : Staaksenstraaat, 9000 Gent -- **Anarchist Black Cross Gent** : PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com; http://www.geocities.com/abc_gent/; rek. 001-3364945-91 -- **De 3 Charels** : Leiekaai 318, 9000 Gent -- **ANTWERPEN:** kafee **Den Hopsack** : Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen -- **Het Badhuis** : Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen -- **Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje** : Ploegstraat 26, 2000 Antwerpen -- **Feministisch Café De Poppesnor / CC Berchem** : Driekoningenstraat 126, 2600 Berchem -- **Anarchist Black Cross A'pen** : abc-antwerp@linuxmail.org -- **BRUSSEL:** Universele Ambassade : F. Rooseveltlaan 66 -- **BRUGGE:** De Zandberg : Daverlopark, Assebroek -- **LEUVEN:** Villa Squattus Dei : Schapenstraat 29, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com; p/a PB 80, 3000 leuven 3 -- **Food Not Bombs Leuven** : contact via sociaalcentrum@hotmail.com -- **LUIK:** Le Chemin Vert : Rue du Méry 20, 4000 Liège -- **Casa Nicaragua** : Rue Pierreuse 23, 4000 Liège; 04/3773219; e-mail: info@casanica.org; www.casanica.org -- **HASSELT:** De 7 Dweren : Koningin Astridlaan 68, Hasselt (tegenover station) -- **IEPER:** Vort'n Vis : Sint-jacobsstraat 3, Ieper

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR! BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR **AGENDA@DENAR.BE**

ANARGENDA

DE NAR

OPGELET - NIEUW ADRES:
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. **068-2050689-39**
tel. **0475/227 365**
e-mail **info@denar.be**
web **http://www.denar.be**

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie **www.denar.be**). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

1 Nar: België 12euro; Europa 18 euro
2-3 Narren: België 18 euro; Europa 24 euro
4-9 Narren: België 24 euro; Europa 48 euro

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op rek. n° **068-2050689-39** (IBAN: **BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB**). Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen).

Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel.
Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijks opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer...
Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden!
Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting De Nar - **p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem** - waarvoor dank!